

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia
Sacrarum Literarum Primarij Professoris. Tractatvs De
Legibvs, Ac Deo Legislatore**

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1619

Cap. XV. De tempore quo lex vetus mortifera fuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94074](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94074)

CAPVT XV.

An lex vetus fuerit semper mortifera, post inchoatam Euangelij promulgationem.

Controuersia inter Hieron & August.

1. **D**iximus, præcepta caeremonialia mortifera esse in lege gratiæ, quia vsus illorum non solum iam non est præceptus, verum etiam est prohibitus, tractandum nunc supersedit, quando illa prohibito habuerit initium. Vbi simul tractanda est celebris controuersia inter Hieronymum, & Augustinum, qui in hoc puncto diuersas habuere sententias, quas inter se epistolis mutuò misis disputarunt, & vnusquisque sententiam suam acerrimè defendit. Occasio verò prædictæ controuersiæ sumpta est ex varijs factis, & dictis Apostolorum, quæ hoc punctum pro vtraque parte dubium reddunt.

2. Nam ex vna parte legimus in Actibus Apostolorum, post resurrectionem Domini, & prædicationem Euangelij ipsosmet Apostolos exercuisse caeremonias legales; ergo signum est, eo tempore non fuisse mortiferas, sed in illo tempore iam erant mortuæ; ergo non simul, sed prius fuerunt mortuæ, quàm mortifera. Primum antecedens patet Actor. 16. vbi Paulus circumcidit Timotheum, qui erat ex patre Gentili, & matre Iudæa fidei, & capit. 21. dicitur, Paulum sibi totondisse in Cenchris caput, quia votum habebat, & capit. 18. seniores Hierusalem tale consilium dederunt Paulo, *Sunt nobis quatuor viri habentes votum super se, his assumptis sanctifica te cum illis, & impende in illa, vt radant capita, &c.* & postea dicitur, *Tunc Paulus assumptus viris postera die purificatus cum illis intrauit in templum; annuntians explesionem dierum purificacionis, donec offerretur pro vnoquoque eorum oblatio, & capit. 24. ait Paulus se venisse Hierosolymam elemosynas facturum, oblationes, & vota, & inuentum esse purificatum in templo. Quæ omnia faciebat Paulus, ne offendiculo esset Iudæis, vt ipse consulit i. ad Corinth. 10. suo exemplo monens alios, vt sine offensione sint Iudæis, & gentibus, sicut & ego (inquit) per omnia omnibus placeo, non querens, quod mihi utile est, sed quod multis, vt saluisiant, & ideo c. 9. de se etiam dicit, *Et factus sum Iudæis tanquam Iudæus, vt Iudæos lucrareris, qui sub lege sunt, quasi sub lege essem, cum ipse non essem sub lege, vt eos, qui sub lege erant, lucrificarem.* Constat ergo, Paulum exercuisse legalia. Petrum etiam illa obseruasse ex Actor. 10. colligitur, cum enim in oratione vidisset linteam, in quo erant quadrupedia, &c. & audiisset vocem sibi dicentem, *Surge Petre, occide, & manduca, ipse respondit, absit Domine, quia nunquam manducaui omne commune, & immundum, & cætera, quod pertinet ad legales obseruationes, & capit. 11. fideles, qui erant ex circumcissione disceptabant aduersus Petrum eo, quod introisset ad viros præputium habentes, & manducasset cum illis, quod est signum, illos obseruasse legalia vsque ad illud tempus, quibus non potuit Petrus aliter fatiscacere, nisi diuinam reuelationem eis narrando circa gentium vocationem. Accedit, quod grauius est, quia licet Actorum 15. declaratum fuerit, Gentiles ad fidem conuersos non fuisse obligatos ad seruanda legalia; nihilominus aliquod legale præceptum fuit illis impositum, vtique abstinendi à suffocato, & sanguine; signum ergo est, non fuisse tunc mortifera legalia.**

3. Aliunde verò videri potest, vsus legalium nunquam licuisse, ac subinde mortiferum fuisse post Christi passionem ex loco Pauli ad Galatas cap. 2. vbi narrat, cum ipse esset Antiochia, venisse illic Cepham, eumque prius quidem cum gentibus indifferenter conuersatum fuisse, & edisse, postea verò

cum venissent quidam Iudæi à Iacobo misi (inquit) subtrahebat, & segregabat se timens eos, qui ex circumcissione erant, quod videns Paulus inquit, In faciem ei restitit, quia reprehensibilis eras, & infra, *Cum vidissem, quod non rectè ambularent ad veritatem Euangelij, dixi Cepha coram omnibus, &c.* Vbi Paulus damnare videtur factum Petri tanquam illicitum, & contrarium veritati Euangelij; quod non alia ratione dictum est à Paulo, nisi quia illa Petri subtractio ad legalium obseruationem pertinebat: supponebat ergo Paulus, eo tempore iam fuisse illicitam obseruationem legalium: nam si alicui licuisset, maximè Petro, ad quem vel dispensatio, vel interpretatio legum pertinebat. Ergo etiam quolibet tempore post Christi Euangelium legalia fuerunt mortifera. Probat hæc consequentia, quia non est maior ratio de illo tempore, quàm de quocumque alio vel priori, vel posteriori.

4. Non possumus autem hoc loco omnino prætermittere, quin breuiter reiciamus sententiam quorundam, qui, vt huius testimonij difficultates effugerent, dixerunt, Cepham illum, de quo Paulus ibi loquitur, non fuisse Petrum Apostolum, sed quendam discipulum ex septuaginta, Petri Apostoli Gentilem. Ita refert (ex Clem. Alexandr. lib. 5. Hippo. thiposition) Euseb. lib. 11. Histor. capit. 12. & non improbat, apud Clementem verò nunc nihil de hoc reperimus; Occurrit autem in collectaneis epistolæ ad Galat. in eandem sententiam inclinat, dicens habere apparentiam, & illam sequitur Doroth. in Synopli; vbi inter septuaginta discipulos ponit Cepham, quem Paulus (inquit) Antiochia redarguit, eiusdem cognominis cum Petro, & Episcopus Caria factus est. Et ex modernis sequuti sunt hanc sententiam Barthol. Comera. in tractat. de Ieiun. capite sexto, & Hector Pintus in Daniel. capit. 1. Fundantur præcipuè, quia hæc opinio est aptior ad vitandas difficultates, quæ ex illa narratione Pauli oriuntur. Item ad respondendum infidelibus, qui ex illa historia occasionem sumperunt calumniandi Apostolos, vel quod in doctrina inter se dissentirent, vt de Marcione refert Tertullian. vel quod inconstantes essent, nunc seruando legalia, nunc damnando, & nunc conuersando cum gentibus, nunc se subtrahendo, quod in Petro notauit Iulianus apostata, vt Cyril. li. 9. contra illum refert, in Paulo verò id notauit Porphyrius, teste Hieronymo. Deniq; facit pro hac sententia, quod Lucas in Actibus non narrat hunc aduentum Petri Apostoli in Antiochiam, neq; contentionem hanc inter Apostolorum Principes.

5. Hæc verò sententia probabilis non est, quia est contra communem Patrum expositorem sententiam, & sine fundamento, imò contra planum contextum Scripturæ, solumque ad fugiendam difficultatem excogitata. Et in primis Hieronym. ibi contra illam sententiam dicit, nescire se alterum vocatum Cepham præter Petrum. Quod intelligendum videtur de Scriptura sacra: nam aliàs Martialis Episcopus dicitur vocatus cognomento Cepha: nam in Epist. 2. ad Tolofanos in initio ita seipsum nominat, *Seruus Dei Apostolus IESV Christi Martialis Cepha*, vt habetur in tom. 3. Bibliothecæ Sanctorum. Vbi in præfatione ad illas epistolas notatur ex Aureliano Episcopo successore Martialis in vita eius, refertur, Martialem fuisse consanguineum Petri, & ab illo baptizatum, & magna charitate coniunctum, & inde posse coniectare, illum sumpsisse Cepha cognomen illud, non constat, nec affirmari potest, illum communiter fuisse ita nominatum, & ideo verisimile non est, Paulum de illo fuisse loquentem, præsertim cum sæpe alijs locis Petrum Apostolum Cepham simpliciter vocet. i. ad Cor. 2. 3. 9. & 15. cumq; quasi

SVATKE Z
MIDTHO
D.V. 3

Hieron.

quasi per antonomasiam Petrus vocaretur eo nomine, quod & à Christo illi erat impostum, & idem quod Petrus significaret, vt Hieronymus notat. Accedit, quod in eadem vita Martialis refertur, anno decimo quarto à Christi passione, fuisse Martialem Roma missum ab Apostolis in Galliam, vt esset Lemouicensis Episcopus, ibiq; vsq; ad vitæ finem vixisse: non ergo potuit Martialis adesse Antiochiæ, neque esse Cepham illum, cui restitit Paulus, cum ex narratione eiusdem Pauli constet, illud factum contigisse post decimum septimum annum à conuersione sua, ac subinde post decimum nonum à passione Domini. Nam conuersio Pauli contigit biennio post resurrectionem Christi, & triennio post conuersionem ascendit primò Hierosolymam videre Petrum ad Galat. 1. deinde post quatuordecim annos secundo ascendit Hierosolymam ad Galat. 2. & postea successit contentio cum Cepha: ergo contigit decimo nono, vel vigesimo anno post Christi passionem; ergo non potuit illa contentio esse cum Martiale, quia iam diu in suo Episcopatu Lemouicensi residebat. Verum quidem est, Dorothæum non dicere, Cepham illum fuisse Episcopum Lemouicensis, sed factum esse dicit Episcopum in Caria, quæ est Asia prouincia, vnde non videtur de Martiali loqui, sed de alio Cepha, qui profectò ignotus est: & omnino rejciendus. Nam si aliquis fortasse ex septuaginta discipulis cognominatus fuit Cepha, non fuit alius nisi Martialis, vt rectè notat Baron. tom. 1. anno 33. n. 41. iuncto anno 51. nu. 25. Constat ergo, illum Cepham de quo Paulus loquitur ad Galat. 2. non potuisse esse illum, quem Eusebius lib. 1. Histor. c. 12. inter septuaginta & duos discipulos numerat, ac subinde fuisse Petrum Apostolum.

6. Ostenditur magis improprietatis p- dicta sententia.

Maximè autem hoc ipsum conuincit textus ipse beati Pauli: nam prius nominat Iacobum, Cepham, & Ioannem, & de his dicit, qui videbantur columba esse: ergo dubitari non potest, quin ibi loquatur de Apostolo Petro. Cur enim Martialem potius, quàm alium ex septuaginta discipulis inter tres Ecclesiæ columnas, quali per antonomasiam positas, numeraret? aut quomodo in illo numero Petrum omitteret, qui erat omnium caput? Præsertim quia de illis tribus dicit, *Cum cognouissent gratiam, quæ data est mihi, dexteras dederunt mihi, & Barnabæ societatis, vt nos in gentes, ipsi vero in circumcisionem, &c.* Vbi in primis pondero verbum, *cum cognouissent*, & ex illo colligo, cum illis tribus præcipuè contulisse Paulum Euangelium, quod prædicabat in gentibus, ad quod Hierosolymam ascenderat, vt præmiserat: maximè autem illud conferre debuit cum Petro, vt per se constat: ergo necesse est, illum Cepham fuisse Petrum. Deinde expendo verbum, *dexteras dederunt mihi*: nam hoc indicat magnam auctoritatem in dante, vel diuidente prouincias (vt sic dicam) hæc autem auctoritas maximè erat in Petro, deniq; idem conuincit illa particula, *ipsi autem in circumcisione*: nam superius dixerat Paulus, Petro creditum fuisse Euangelium circumcisionis, & Deum specialiter fuisse illi cooperatum in Apostolatu circumcisionis: ergo non potuit non comprehendendi in illis tribus, qui sibi assumpserunt peculiarem curam circumcisionis: ergo Cephas illis annumeratus, non erat nisi Petrus Apostolus. Proximè verò subiungit Paul. *Cum autem venisset Cephas Antiochiam, &c.* ergo ibi etiam loquitur de eodem Petro. Patet consequentia, tum quia non est verisimile, in tam breui contextu transiisse ad aliam personam, sub eodem nomine, & nunquam alibi in Scriptura sic nominatam, & cum magna totius historie æquiuocatione, tum etiam quia narrasset ea, quæ cum Petro gesserat Hierosolymis, transiitum facit ad ea, quæ cum eodem Antiochiæ transegerat: nam ideo præmit acta cum Petro Hierosolymis, quia ad causam Antiochenam conducebant, quàm narrare intendebat: ergo ipse contextus cogit, vt Cepham illi Suarez de Legib.

lum semper intelligamus fuisse Petrum. Deniq; hoc etiam conuincunt verba illa sequentia, & *simulationis eius* (id est, Cepha) *conferunt ceteri Iudeis, si aui Barnabas duceretur ab eis in eandem simulationem.* Nam ex his verbis intelligimus, fuisse magnam Cepha auctoritatem, & in ea Barnabam superasse: cum illius factum non solum ceteros, sed etiam Barnabam quodammodo cogeret, quod neq; de Martiale, nec de aliquo alio ex septuaginta discipulis cogitari potest.

Merito ergo sancti Patres neq; ad resistendum hæreticis, vel infidelibus, neq; ad expediendas alias illi loci difficultates, illa frigida euasione vsi sunt, sed pro certo semper supposuerunt; Cepham illum fuisse Apostolum Petrum, vt constat ex Tertull. de præscriptionib. aduersus hæreticos c. 23. & lib. 4. contra Marcion. c. 2. & lib. 5. c. 3. & ex Cyril. Alexand. li. 9. contra Iulian. in fin. & ex Hieronymi. & Aug. in epistolis mutuo misis, & in epist. ad Gal. qui id supponunt tanquam manifestum. Idem Chryf. & Græci omnes, Ambr. Anselm. D. Thom. Rupert. lib. 5. de operibus Spirit. sancti. li. 5. aliàs li. 1. de Consilio. c. 14. & alij moderni Latini, & optimè Greg. hom. 19. in Ezech. vbi in laudem Petri eleganter dicit, *Ece Paulus in Epistolis suis scripsit, Petrum reprehensibilem, & Petrus in Epistolis suis asserit, Paulum in his, quæ scriperat admirandum, quod late profequitur.* Deniq; omnes etiam scholastici hanc questionem tractantes, quos infra referemus, in hoc consentiunt. Neq; refert, quod Lucas aduentum illum Petri in Antiochiam, & alia, quæ Paulus commemorat, in sua historia non narrauerit, quia multa etiam alia omisit, neq; id est contra veritatem, & fidelitatem historie, vt Hieronymus rectè respondet. Adde deniq; quod ad præsentem difficultatem attinet, nõ multum referre, quod ille Cephas fuerit Petrus, vel alius discipulus. Nam licet ille esset Martialis v. g. inde colligitur, malè fecisse segregando se à gentibus, ac subinde videtur inferri, iam tunc legalia fuisse mortifera, de quo est præsens controuersia, quam, quia diffusa est, per discursum sequentium capitum distinctius tractabimus.

7. Fruuola eua- sio à Patri- bus reiecta,

CAPVT XVI.

An lex vetus fuerit semper mortifera, ex quo Euangelium prædicari cepit, & tractatur sententia Hieronymi.

In hoc puncto fuit D. Hieronymi sententia, in comment. Epistol. ad Galat. cap. 2. & Epist. 59. ad Augustinum. Post Euangelium semper ab initio prædicationis eius post Christi mortem fuisse perniciosum, & mortiferum, ceremonias legis verè & ex animo obseruare: quod tanta exaggeratione assererat, vt contrarium censere pertinere ad errorem Ebionis & Cerinthi. Vnde contra Augustinum tanquam magnum inconueniens, & hæreticum infert, quod post Euangelium Christi *Benefaciant Iudei credentes, si legis mandata custodiunt, hoc est, sacrificia offerant, &c.* Non inuenio autem apud Hieronymum, propria Scripturæ testimonia, quibus hoc punctum specialiter persua- deat, sed illis tantum testimonijs vtitur, quibus supra probauimus, legem veterem esse iam mortuam, & non posse cum lege Euangelica coniungi. Vnde tacitè inde infert, nunquam potuisse verè, & ex corde seruari, sine discessione à Christo, iuxta illud Pauli ad Galat. 5. *Si circumcidamini, Christus vobis nihil proderit, & illud, Euacuati estis à Christo qui in lege iustificamini.*

1. D. Hieron.

Deinde consequentiam illam, quod si lex erat mortua, erat etiam mortifera, nonnullis rationibus obiter suadet. Prima est, quia seruare illam legem iam mortuam verè, & ex animo, erat iniuriosum Christo, ac legi eius, quasi illa ad salutem non sufficeret. Secunda, quia talis obseruatio continebat in- trinsecè perniciosum mendacium. Nam illa cere-

2. Prima ratio D. Hieron. 2. Ratio.